

Nu face atâta caz de persoana ta!

Versete călăuzitoare: Filipeni 2.25-30

Se relatează puțin

Îl rugăm pe cititor să se preocupe pentru câteva momente cu Filipeni 2, pentru a analiza împreună cu noi scurta relatare despre caracterul interesant al lui Epafrodit. Nu ni se spun prea multe despre el, dar în puținul pe care îl avem descoperim multe lucruri cu adevărat plăcute și frumoase, multe lucruri care ne fac să căutăm oameni cu un caracter asemănător în zilele noastre. Cităm aici textual relatarea inspirată despre el.

Filipeni 2.25-30: Am socotit dar necesar să-l trimit la voi pe Epafrodit, fratele, și împreună-lucrător și împreună-ostaș cu mine, dar trimisul vostru și slujitor pentru nevoia mea, fiindcă vă dorea pe toți și era mâhnit pentru că ați auzit că a fost bolnav; pentru că a și fost bolnav aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el, și nu numai de el, ci și de mine, ca să nu am întristare peste întristare. L-am trimis deci mai în grabă, ca, văzându-l, să vă bucurați din nou, și eu să fiu mai puțin întristat. Primiți-l deci în Domnul cu toată bucuria și onorați pe unii ca aceștia; fiindcă pentru lucrare a fost aproape de moarte, riscându-și viața, ca să împlinească ce lipsea slujirii voastre către mine.

El doar umple un gol

Este posibil ca unii dintre noi, citind această descriere, să se simtă tentați să se întrebe dacă Epafrodit a fost un mare evanghelist sau învățător sau un slujitor foarte talentat al lui Hristos, din moment ce apostolul inspirat îi atribuie atâtea titluri înalte și onorabile. El îl numește nu numai fratele său, ci și împreună-lucrător și împreună-ostaș cu el. Deci, nu auzim nimic despre faptul că ar fi fost un predicator talentat sau un învățător cu cunoștințe mari în Adunarea lui Dumnezeu. Tot ceea ce ni se spune despre el în relatarea de mai sus este că a făcut un pas înainte pentru a fi folosit într-un moment în care exista o nevoie reală, care trebuia satisfăcută, și un gol existent, care trebuia umplut. Credincioșii din Filipi au dorit să trimită ajutor onoratului și bătrânului apostol aflat în închisoarea din Roma. El era în nevoie, iar ei doreau să-l ajute. Îl iubeau din toată inima și Dumnezeu le-a pus în inimă să ia parte la nevoile lui. Ei se gândeau la el, chiar dacă era departe de ei, și doreau să-l slujească cu bunurile lor.

Jertfa credincioșilor din Filipi

Cât de plăcut a fost acest lucru și cum trebuie să fi bucurat inima lui Hristos! Să ascultăm cuvintele cordiale cu care bătrânul și scumpul întemnițat vorbește despre slujirea lor:

Filipeni 4.10-18: M-am bucurat însă mult în Domnul că acum, în sfârșit, v-ați înviorat gândirea despre mine, deși vă și gândeați, dar vă lipsea ocazia. ... Dar bine ați făcut luând parte la necazul meu. Și știți și voi, filipenilor, că, la începutul Evangheliei, când am ieșit din Macedonia, nici o adunare n-a avut comuniune cu mine în ceea ce privește darea și primirea, decât numai voi singuri; pentru că și în Tesalonic, o dată și chiar de două ori, mi-ați trimis ceva pentru nevoia mea. Nu că eu caut darul, ci caut rodul care prisosește în folosul vostru. Am însă de toate și din

Nu face atâta caz de persoana ta!

belșug; sunt copleșit, după ce am primit de la Epafrodit cele de la voi, un parfum de bună mireasmă, o jertfă primită, plăcută lui Dumnezeu.

Sarcina lui Epafrodit

Aici vedem locul pe care l-a ocupat Epafrodit în această slujire binecuvântată. Jertfa sfinților din Filipi era pregătită; dar cine trebuia să i-o aducă apostolului iubit? El era întemnițat în Roma. În timpul acela nu era practica cecurilor bancare și a mandatelor poștale. Nu existau nici trenuri, care să-l transporte pe călător de la un capăt la altul al globului în cel mai scurt timp posibil. În acele vremuri nu era o posibilitate atât de ușoară să călătorești de la Filipi la Roma. Dar Epafrodit, acest slujitor devotat al lui Hristos, s-a oferit să fie veriga lipsă din lanț, să umple golul. El a fost de acord să facă ceea ce era necesar și nimic mai mult, și anume, să fie canalul de comunicare între adunarea din Filipi și apostolul din Roma. Oricât de mare și reală ar fi fost nevoia apostolului, oricât de prețios și oportun ar fi fost darul credincioșilor din Filipi, lipsea totuși instrumentul care să le aducă pe cele două laolaltă. Epafrodit era omul potrivit pentru a face această slujbă și era dispus să o facă. Nu a dorit să facă o lucrare mare, care să atragă atenția, o lucrare care l-ar fi distins mai presus de toți și care i-ar fi făcut numele larg cunoscut. A fost un slujitor smerit al lui Hristos, unul dintre acei lucrători de care ne simțim atrași irezistibil. Nimic nu este mai plăcut și mai atrăgător decât un om modest și smerit, care se mulțumește să umple golul care există, să facă serviciul care este necesar, oricare ar fi acesta, și să facă munca pe care mâna Stăpânului a rânduit-o pentru el.

Trebuie să fim noi persoana principală?

Există persoane care nu sunt satisfăcute altfel decât atunci când sunt persoana principală în toate. Ele par să gândească, că nici o lucrare nu poate fi făcută corect și bine dacă nu sunt implicați în ea. Ele nu se mulțumesc să umple un gol existent. Dar cât de respingătoare și de neplăcute sunt astfel de persoane! Ele se încred în ele însăși, sunt autosuficienți și se impun pretutindeni în prim-plan. Ele nu s-au privit și nu s-au examinat niciodată în prezența lui Dumnezeu, și nici inima lor și propria lor voință nu au fost vreodată înfrânte. Locul, care se cuvine creștinului credincios, locul smeririi de sine și al smereniei, nu l-au ocupat niciodată.

Dragostea din Epafrodit

Epafrodit nu făcea parte din această categorie de persoane. El și-a riscat viața pentru a-i sluji pe alții; și când a fost în pragul morții, în loc să se ocupe de el însuși și de suferințele sale, s-a gândit din nou numai la ceilalți: „vă dorea pe toți și era mâhnit” - nu pentru că era bolnav, ci „pentru că ați auzit că era bolnav” [Filipeni 2:26]. Aceasta este dragostea adevărată. Epafrodit știa ce sentimente îi vor asalta pe iubiții săi frați din Filipi, atunci când vor auzi de boala lui gravă, o boală care se abătuse asupra lui ca urmare a slujirii sale de bunăvoie pentru ei.

Toate acestea sunt foarte plăcute. Contemplarea acestui tablou frumos face bine la inimă. Epafrodit învățase în mod clar ceva la școala lui Hristos. Se așezase la picioarele Maestrului și pătrunsese adânc în gândirea Lui. În orice alt mod nu ar fi putut să învețe astfel de lecții de devotament și de iubire grijulie pentru ceilalți. Lumea nu știe nimic despre astfel de lucruri, iar

Nu face atâta caz de persoana ta!

natura nu poate da astfel de învățături. Ele sunt cerești, divine. De le-am cunoaște cu toții mai mult! Ele se găsesc rareori printre noi, deși mărturisirea noastră este atât de înaltă. Există în fiecare dintre noi o cantitate nu mică de iubire de sine și de egoism. Cât de umilitor este acest lucru și cât de urât în legătură cu numele lui Isus! O astfel de atitudine ar putea fi compatibilă cu iudaismul și cu principiile sale, dar este absolut incompatibilă cu creștinismul.

Cum l-a prețuit apostolul

Ne mai rămâne să ne amintim cu un cuvânt de felul emoționant, în care apostolul îl recomandă pe iubitul său colaborator adunării din Filipi. Se pare, ca să vorbim omenește, că nu a putut să-l prezinte destul de mult, așa cum s-ar cuveni. „... fiindcă vă dorea pe toți și era mâhnit pentru că ați auzit că a fost bolnav; pentru că a și fost bolnav aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el, și nu numai de el, ci și de mine, ca să nu am întristare peste întristare” [Filipeni 2.26, 27]. Ce limbaj emoționant! Ce potop de afecțiune divină curge aici din inima apostolului! Întreaga adunare din Filipi, apostolul, chiar și Dumnezeu Însuși, cu toții se preocupau în gândurile lor cu acest slujitor al lui Hristos care se sacrifica. Dacă Epafrodit s-ar fi căutat pe sine însuși, dacă ar fi fost ocupat cu el însuși și cu interesele sale, sau chiar cu munca sa, cu siguranță că i-am căuta numele în zadar pe paginile Cuvântului inspirat. Dar nu; el s-a gândit la alții, nu la el însuși, și de aceea Dumnezeu, apostolul Său și adunarea Sa s-au gândit la el.

Așa va fi întotdeauna. Un om care se gândește mult la sine însuși îi scutește pe ceilalți de grija de a se gândi la el; dar slujitorul smerit, modest, fără pretenții, golit de sine, care se gândește doar la alții și trăiește pentru ei, care merge pe urmele lui Isus Hristos, un astfel de om va fi întotdeauna subiectul iubirii și grijii lui Dumnezeu și a poporului Său; se va gândi la el, da, va fi onorat de toți. „L-am trimis deci”, continuă Pavel, „mai în grabă, ca, văzându-l, să vă bucurați din nou, și eu să fiu mai puțin întristat. Primiți-l deci în Domnul cu toată bucuria și onorați pe unii ca aceștia; fiindcă pentru lucrare a fost aproape de moarte, riscându-și viața, ca să împlinească ce lipsea slujirii voastre către mine” (Filipeni 2.28-30).

Așa a fost cu acest drag slujitor al lui Hristos. El nu a ținut la viața lui, ci a pus-o la picioarele Maestrului său, pentru a face legătura lipsă între Biserica lui Dumnezeu din Filipi și apostolul suferind și nevoiaș din Roma. Acesta este motivul pentru care Pavel îi solicită pe credincioșii din Filipi să îl onoreze, și acesta este motivul pentru care numele lui Epafrodit a fost păstrat de pana inspirației divine până în zilele noastre, povestește slujba sa prețioasă și această povestire a fost citită de nenumărate milioane de oameni, în timp ce numele și faptele slujitorilor egoiști și interesați de ei înșiși s-au scufundat în uitarea eternă.